

מונולוג של מארק אוקונור

שעברתי על המישפט הזה יומם ולילה, ממש נסחטתי — אחרים בחשו מאחורי גבי. בסוף עוד הופצו רמוזים כאילו לא הכנתי שיעורייבית לקראת הדיונים! אפילו השופט רב לוי'ן תמך בי. הוא אמר שהתרשם שעשיתי שיעורייבית כיאות. בכלל, בית-המישפט נהג בהגינות כלפיי, וגילה כלפיי יחס חיובי. התקף-הלב של השופט צבי טל, הוא הוא שהציל את ההגנה — הם (הסני"ג גורים) הרוויחו קצת זמן, להתכונן...

אני כלי'ך מוטרד מזה: כשחתי בג'ון, היה לי כלפיי יחס מיוחד. אני בא במיוחד כדי לפגוש אותך. אני מתכוון להגיע בשבועיים הקרובים. נכון, עזבתי את ישראל מצוברח כהוגן, לא רק בגלל מה שקרה, אלא גם בגלל הצורך לעזוב את ישראל. לא חשתי מובס מבחינה מיקצועית, כערך רך-דין: חשתי מובס על שלא הערכת את שפטל כראוי, על אף האזהרות שקיבלתי. חשתי מובס מפני שבשחתי בג'ון גיל (הפרקליט האמריקאי). בזמן

צו-תיירים לכוא לישראל לרגל שנת-ה'40. הייתי רוצה לעשות זאת באופן מר-סד. הייתי רוצה להיות קשור לאישהו גוף. משרד-התיירות? למשל. גם את חר שבת שזה גימיק? נכון שזהו גימיק גרול? אולם כעיקר הייתי רוצה לראות את ג'ון דמיאניוק. לפני צאתי מהארץ, יורם שפטל הסדיר עם מי שצריך שלא יאפשרו לי עוד לבקר אותך.

סוף עם דמיאניוק. למה אתה נשאר עוד בישראל? למען האמת, תיכננתי לחזור הביתה רק לכמה שבועות. הגעתי לארצות-הברית, ונשאיתי שישה חודשים. במשך פרק-הזמן הזה ניסיתי לעי-קוב, פחות או יותר, אחר מה שקור'ז במישפט. היה לי קשה לעשות זאת, מפני שהמישפט אינו בחדשות, כפי שהיה בזמני. במשך החודשים גינדרה לי מיש-פחתי שוב ושוב לחזור לישראל. זה

"אני חייב לראות את דמיאניוק לפני שירה מאחר מידי!"

עם שפטל וג'ון דמיאניוק הבן. אני לא מצפה לניסים ונפלאות מסוג...

אני אגיע ארצה בקרוב, כדי לראות אותו. אני דורש שיאפשרו לי לעשות זאת, בטרם יהיה מאוחר מדי. כן, אני משער לעצמי מה יהיה פסק-הדין. אינני מצפה לניסים ולנפלאות מצד שפטל השבוע. הוא לבטח יעשה איזה רעש, יקבל על הראש, וזהרוה. לכן אני חייב לראות את ג'ון, חייב לראות אותו, ולוא פעם אחת! אני חייב לברר, אחת ולתמיד, מה בדיוק קרה, מדוע יותר עלי. הם היו חייבים לספר לו משהו, משהו. זהו אי'ן לי מושג מה. זה חייב היה לכוא מוורה, אשתו. היא כלי'ך עיפה, כל-כך סחוסה מהמיקרה. אני משער לעצמי ששפטל טס לקליבלנד ודיבר איתה. היא נשברה ולבטח אמרה: "עשו מה שתרצו..." כך אני מתאר לעצמי את שאירע. אני הרי לא רציתי להעלות אותה לדוכן-העדים. הם עברו על דמיאניוק גנדי. בוודאי שידעתי זאת. בביקורי האחרונים אצלו הוא סיפר לי בפרוטרוט איך לוחצים עליו לפטר אותי, באיזה לחץ אריר הוא נתון מצד מישפחתו. הוא אמר לי: "אם יתלו אותי — ארצה להגיע לחבל-התלייה כשמיש-פחתי לצדי!"

היה, כל העת, באוויר. אשתי רוצה לחזור לשם, הילדים — כל אימת שהם צופים בטלוויזיה, ונתקלים במשהו המזכיר ולוא במעט את ישראל — שואלים אותי: "מתי חורגים? בפורים? בפסח?" ההשפעה של ישראל עלי ועל מיש-פחתי היתה טובה. אני תמיד מעדיף להביט בצד החיובי. במבט לאחור, זאת היתה חווייה מעניינת. אני מספר עלי-כך בכל הודמנות אפשרית, בכל מקום אפשרי. כן, אני ממש נותן הרצאות על-כך, מספר על ההבדלים בין "אשכ-נזים" לבין "ספרדים". כסף? אני רואג שישלמו לי לפחות את ההוצאות. אני חושב שלי מאמינים יותר מאשר לישראל או ליהודי, מפני שאני ר, ועלי'כן אוכייקטיבי.

"מוטב לי למות..."

מה יש לי לחפש בישראל? נתחיל מהסוף: אני שוקל אפשרות לתבוע לדין את יורם שפטל, ועדיין יש לי התחשבויות כספיות עם מישפחת דמיאניוק. הם חייבים לי כספים, ואני מתכוון לתבוע אותם. הייתי רוצה לעסוק בשיכנוע קבר

מה שאני מנסה להסביר הוא שיד-עתי ששפטל מנסה לזרוק אותי מהי-מיקרה, אך לא הערכת את המצב נכר-נה: לא הערכת שדמיאניוק יישבר. הוא נשבע לי כמה פעמים: "מוטב לי למות, מאשר לפטר אותך..." הייתי מופתע לגמרי כשנשבר. אחר-כך כבר לא נתנו לי לראות אותו. במשך חודשים אני חופר וחופר במה שאירע, מנסה להבין. אני חייב לראות אותו לפני שיהיה מאוחר...

"בחשו מאחורי גבי!"

מעודות? מעייתי בכך שאדם לא יכול לרקוד על שתי חתונות. לא יכולתי, בזמן שעברתי למען דמיאניוק בגרמניה, להתמודד עם שני הפרקי-ליטים (שפטל וג'ון גיל) במקום אחר בעולם. טעויות נוספות? אינני יודע. ודאי שקרו לי מיקרים רומים בקאי-ריירה שלי. היו לקוחות שאיכזבו אותי, אבל מעולם לא קרה לי דבר בסדר-גודל כזה.

יש חיים אחרי דמיאניוק

לפני שנה בלבד הוא היה כוכב-שביט בשמי התיקשורת הישראלית. הכל היללו את חוש-העיתוי המבריק שלו, את יחסי-הא-נש, ובמיוחד את יחסי-הציבור. הכל סגדו לתיאטרליות ולחוש-ההו-מור שלו.

אך כגודל הצימיות — גודל האכזבות. אחרי שהוצא מהמישחק, הסתבר שאינו יודע להפסיד, לא הכין את מהלכיו מראש, התנהג בחוסר-דיווליות וזעק ויצר לעצמו דימוי תימהוני ביותר. השבוע — חצי שנה אחרי שנעלם מהארץ בקול-ענות-חלושה — הוא מגיח שוב. מרק אוקונור, הפרקליט בהא-הידיעה שהיה מזוהה עם מישפט דמיאניוק, טילמן אלי השבוע והודיע לי על כוונתו לשוב ארצה, לרגל השמעת הטיבומים במישפט שהיה, לגביו, עד לא-מכבר, "תיק-חיים". אחרי שנסחט במשך חודשים על-ידי התיקשורת הישראלית והפך לסוס מת, התעוררה בי לפתע הסקרנות לדעת: האם יש חיים אחרי דמיאניוק?

אוקונור הירחר בקול על מה שאירע. במהלך השיחה התחילה להצטייר תמונה מזוהה. תמיד תהיתי על טיבם של יחסי פרקליט-מרוש. אוקונור חידד לגבי את התמונה והמחיש עד כמה התלות הזאת מורכבת והדדית. הוא דיבר בכאב על האמון, החיבה והביטחון שרחש לג'ון" — על המערכת הריגשית והתלות שיצר פרקליט צעיר בלקוח ממורסם, העומד לדין על מישעי-מילחמה חמורים.

עם דמיאניוק. אם יתלו אותי, ארצה להגיע כשמישפחתי לצדי!"